

ЧУДОМИР ДРАСКАНИЦИ В БОЛНИЦАТА

chitanka.info

Почнат ли да ти устройват юбилей, да те честват и кичат с ордени, почнат ли да те снимат на филми — готви си завещанието.

Аз обаче няма да умра през 1966, защото тя бе определена за най-добрите представители на изкуството ни.

Седемдесет и седем години навършвам скоро. Прилична възраст за умирачка.

Напоследък пък такива тържествени погребения правят на писателите, че просто да ти е драго да умреш.

Не ще да е занапред скучно на „оня свят“. Кацнат ли космонавтите на Луната, след това ще кацнат при нас и ще ни носят новини от Земята.

Уж съм безпартиен, пък червените ми кръвни телца били много повече от белите.

Ех, да имаше магазин за запасни човешки части, бих сменил всичките и най-напред главата.

Народната поговорка казва: Който гони два заека, не улавя ни един, а аз гонех три, затова Емилиян Станев ще яде зайци, а аз ще преглъщам суха плюнка.

— Как си, как си! По-добре, нали!

— Унче малце болен — в петък погребение.

Аз ще напусна тази проклета болница, но по гръб.

... и все пак, и все пак, колко самотен е човек, колко е сам-самичък в света!

Преливаха ми кръв, та казвам на доктора: Тази кръв трябва да е от комсомолец, защото почнах да се заглеждам в медицинските сестри и боя се да не почна да налитам.

А като си дойдох в Казанлък, една жена, продавачка на цветя на пазара, хили се и ме гледа.

— Какво се смееш!

— Вярно ли е, казва, че като ти прелели циганска кръв, почнал си да играеш кючек!

Аз така се шегувах в болницата, но как е достигнало от София дотук!

След като ме оперираха, доста време не можах да се обръсна и ми поникна бяла брада, та като се погледнах в огледалото, бях приятно изненадан, че приличам на Хемингуей. Ех, да имах и пушката му...

Тук на мен се „яйце пече“, а вън животът си тече...

Като се пооправих, отидох в болничната библиотека и казвам:

— Дайте ми да прочета нещо весело!

Библиотекарката, която не ме познава, ми подаде сборник от моите разкази.

— Този автор, казвам, не ми действа. Той не може да ме разсмее.

Мили мои избиратели, когато занапред ще избирате народни представители, искайте им свидетелство за здравословното състояние, да не бъдат по-стари от 60 години и да знаят да държат речи — не като мене.

Стари и добри мои приятели и другари, не съм се съмнявал ни за минута, че няма сърдечно да ме изпратите до „вечното ми жилище“, ако не вали дъжд.

Скъпи ми Стойне и Пеньо, като ида горе, ще кажа на Свети Петър да ви запази най-хубавото място в рая и сто години да го пази за вас. Той мене няма да ме пусне, че съм много грешен, но ще ме послуша, защото ще почна да сътруднича в органа на дяволите и ще го атакувам постоянно.

Жено, бъди спокойна, въпреки че там ще сме безсмъртни, уверявам те, че няма да се ожения втори път.

Напразно спорят коя марка леки коли била най-удобната. Най-удобната кола е безсъмнено катафалката. Возиш се легнал, окичен с цветя, и не усещаш друса ли или не.

Не се плаша... Чистата ми съвест ще ми бъде добра възглавница.

Ах, ти рак, ти мой враг, медицината може да е безсилна, но аз...

Чудех се, като остарее, какво ще правя, а аз щял съм да развъждам раци.

Трябва да си пострадал, за да добиеш представа колко много лекари-мошеници на неизлечими болести има у нас.

Живописец! Дорде разбереш, че „мястото ти е сторено“, веднага усетиш „че ти е време минало“.

Тъкмо тези, които винаги са ме уверявали, че ме обичат и ценят, не са ме посетили в болницата.

Този път ми преляха кръв от жена. Аз дотогава не знаех, че можело. По този повод писах на приятели в К-к, че чувствам как гласът ми става по-тънък и ханшовете ми по-дебели. Ако изляза в града, виж че съм се премъдрил с тенжера на главата в някой фризьорски салон.

Получих ново звание „Народен деятел на културата“:

*Титли, титли, титли,
да напълниш кола с ритли.
Претоварен съм със звания
и страдания...*

Колкото наближава отиването ми при Дядо Господа, толкова повече почвам да го разбирам: Бог, значи, е името му, а Саваот, Аллах, Йехова, Зевс, Буда, Мохамед, Конфуций и пр. — това са му псевдонимите.

Азис Несин, Азис Несин, може и да си добър хуморист, братко, но трудно е да разсмееш човек в състояние като моето.

Ще ме пращат на нагревки в Берлин. Защо не в Египет или Йордания, та да ме нагряят англо-американците с помощта на Израел!

Види се, са усетили, че скоро ще почна да изстивам, за да ме нагряват. Първо ще ме нагряват в Берлин след това ще ме изстудяват в София, после ще ме опяват в Казанлък.

Доста книги прочетох в болницата. Колко много съчинени съчинения излизат напоследък!

Липсват ми левкоцити (бели кръвни телца) и казвам на сестрата:
— Като те сменят, купи ми, моля ти се, от града 1 килограм левкоцити. Ако няма другаде, попитай в „Кореком“.

Какво животинче е човекът: за да се докопа за час живот, е готово на какви ли не мъки и компромиси.

Избраха ме народен представител тогава, когато и себе си не можех да представлявам.

За четвърти път съм в болница през тия две години. Пътя до гробищата в Казанлък го знаях, но оттам нататък, като е толкова далече! Ех, тия астронавти, как бавно пипат!

Какво оздравяване очакваш, когато в болницата са те поставили в стая № 13!...

Че ще се мре — ще се мре, но най-смешното е, че преди три месеца си купих нов костюм. Има да се карат наследниците.

Чудомир

22. XII. 1967
Правителствена болница

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.